

★ ★ ★ ★ ★
АЙСЕДОРА МУН
і зубна фея
(продовження)

Я змахнула крильцями та здійнялася в повітря. Політ — найкращий спосіб зберігати мовчання! Ми з Міньонеткою

полетіли вниз, у кухню, оповиту темрявою. Я знала: якщо поводитися тихо, ніхто нас не потурбує. Мама й Медова Квіточка уже сплять, а татка немає вдома — він уночі літає.

— А ось і сир, — ого-
лосила я, беручи з хо-
лодильника кусень чеде-
ра. — Може, ще яблучко?

А ось, на буфеті, присипка для
торта. Для таких малесеньких, як ти,
присипка — це наче крихітні цукерки.

Я побачила, як округлилися очі Мінь-
йонетки.

— А ти не проти, якщо я застосую
дрібку магії від зубної феї? — спитала
вона.

— Залюбки подивлюся! — відпові-
ла я.

Міньйонетка витягла з торбинки кри-
хітну чарівну паличку та змахнула нею
над куснем сиру.

ВЖИ-И-И-И-ИХ-Х!

У повітрі з'явилися хмарки блискучого пилу, підозріло схожі на чарівне борошно, яке мама використовувала для випічки. А кусень сиру зник! На його місці з'явилася крихітна тарілка із сирним печивом. Золотистим і апетитним на вигляд.

Міньйонетка націлила паличку на яблучко.

ВЖИ-И-И-ИХ-Х! ★

Біля сирного печива з'явився крихітний свіжоспечений, ще гарячий яблучний пиріг.

— Можливо, у тебе знайдеться трішки морозива? — спитала Міньйонетка.

— Думаю, знайдеться! — у захваті відгукнулась я і помчала до холодильника.

— Ось, є!

Міньйонетка востаннє змахнула чарівною паличкою.

ВЖИ-И-И-ИХ-Х!

Коробочка з морозивом зникла, на її місці з'явилися два крихітні пломбіри з фруктами та кремом. Я взяла крихти з присипки для торта і присипала ними хвилястий вершечок збитого крему.

— Який бенкет! — вигукнула Мінь-йонетка. — Дякую тобі, Айседоро!

Ми взялися ласувати. Мені знадобилося кілька секунд, щоб з'їсти половину смаколиків з нічного пікніка, але й це було чудово! Магічна мить — сидіти отак у тихій кухні, поки всі сплять. Звуки були зовсім інакші. Здавалося, годинник цокав гучніше, ніж зазвичай, а холодильник аж гуркотів у тиші.

Зрештою Мінйонетка все доїла й акуратно витерла ротика.

— Це було пречудово, Айседоро! Дякую тобі!

— На здоров'ячко, — найчемнішим тоном відповіла я.

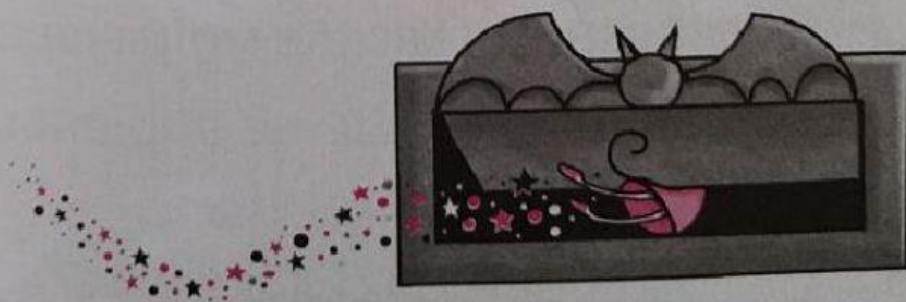
— Схоже, мені вже час іти, — сказала Мінйонетка. — Треба зібрати ще кілька зубиків, а я вже відстаю від графіка.

Не хочу повернутися з першої місії із запізненням. Ти певна, що не хочеш віддати мені ікло?

— Певна, — відповіла я. — Пробач.

— Розумію, — зітхнула Міньйонетка. — Але я повернуся за кілька ночей, перевірю: може, ти передумаєш!

А тоді вона пурхнула в повітря, залишила на моїй щоці крихітний оксамитовий поцілунок, вилетіла з кухні й, пролетівши коридором, зникла в поштовій скриньці.

- Як гадаєш, що Айседора зробить далі?